

στηθήτε νὰ μὲ δεχθῆτε; ἡρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Δὲν εἶπα ὅτι θὰ σὰς δεχθῶ, ἐπανάλαβεν αὐτὴ ζωηρῶς.

— Ὅχι, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀπελπίσετε καὶ ὅτι θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ παρουσιασθῶ.

— Πότε;

— Αὐριον.

— Αὐριον; Δὲν θὰ μ' εὐρῆτε.

— Διὰ τί;

— Διότι αὐριον πρῶτ' φεύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Διὰ πάντα;

— Ὅχι, διὰ δεκαπέντε μέρας.

— Πολύ, ἀλλὰ θ' ἀποφασίσω νὰ περιμένω, ἐὰν μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι εἰς τὴν ἐπιστροφὴν σας. . .

— Ὅταν ἐπιστρέψω δὲν θὰ μ' ἐνθυμίσθε πειὰ, ἀλλ' ἐὰν, ὅπερ ἀπίθανον, μ' ἐνθυμίσθε ἀκόμη, θὰ κάμετε καλλίτερα νὰ μὴ ζητήσετε νὰ μὲ ξαναἰδῆτε.

— Ἰδοὺ συμβουλή, τὴν ὁποίαν δὲν θ' ἀκολουθήσω.

— Καὶ διὰ τὴν ὁποίαν θὰ μετανόησετε ὅτι δὲν τὴν ἠκολούθησατε. Δὲν ἔμπορῶ ὅμως νὰ σὰς ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχετε εἰς τὴν πλάνην σας. Ἐλθετε λοιπὸν ἀφοῦ ἐπιμένετε, ἀλλὰ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ νὰ κτυπήσετε εἰς τὴν μεγάλην θύραν. Ἀποφῶ εἰσέρχομαι ἀπ' ἐδῶ, διότι εἶνε περασμένη ἡ ὥρα καὶ δὲν θέλω νὰ ἔξυπνήσω τοὺς ἀνθρώπους μου.

— Ποῦν νὰ ζητήσω;

— Τὴν κυρίαν Σερζάν. Εἶνε τ' ὄνομά μου, τὸ ἔξευρετε κάλλιστα. Καληνύκτα, κύριε.

Ὁ νεανίας οὐδ' ἐπρόφρασε κἄν νὰ ἐπιμείνῃ. Ἡ κλεῖς ἐστράφη χωρὶς θόρυβον. Ἡ ἀγνωστος ὥθησε μὲλεις τὴν θύραν καὶ διὰ τοῦ ἡμιανοίγματος εἰσήλθεν.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπος

ΕΡΡΙΚΟΥ ΠΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

Α'

Πρὸ τινων ἐτῶν, ὁ Ἀλβέρτος Δεσταίγκ, μεθ' οὗ ἤμην στενωδῶς συνδεδεμένος, ἐσχέτισθη ἐν Βρέστη μετὰ τινος γυναικὸς, ἥς ἠράσθη παραφόρως. Θέλω προσπαθήσει νὰ διηγηθῶ ὑμῖν τὴν τοσοῦτ' ὀλιγοκίνητον ὥσ' καὶ παραδόξον ἱστορίαν τοῦ ἔρωτος τούτου. Θέλω ἀρυσθῆ τὴν διήγησίν μου ἐξ ἐπιστολῶν τοῦ Ἀλβέρτου, ἐκ σελίδων τοῦ ἡμερολογίου του, ἐξ ἰδιαιτέρων τέλους σημειώσεων, ἃς θέλω ταξιθετῆσαι, διότι λίαν συγκεκινημένος ὢν ἐκ τῶν ἀναμνήσεων, ἃς τολμῶ νὰ διεγείρω, οὐδὲν αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἱκανὸν ἵνα συντάξω σχεδὸν τι.

Ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Μαρία ἐγνώρισαν ἀλλήλους ἐν τινὶ χορῷ. Ὁ Ἀλβέρτος ἦν τότε εἰκοσιτριετής. Ἡ Μαρία θὰ εἶχεν ἡλικίαν εἴκοσι καὶ ὀκτώ, μέχρις εἴκοσι καὶ ἑννέα ἐτῶν. Μοὶ φαίνεται ὅτι εἰσέτι βλέπω αὐτήν. Ἡ ἐκφρασις τῆς φυσιογνωμίας

τῆς ἦν παράδοξος. Εἶχε μεγάλους κυανοχρούους ὀφθαλμούς, ὧν τὸ βλέμμα ἦν ἀνήσυχον, δειλὸν καὶ περιπαθές. Ἀφθονος καστανόχρους κόμη ἐστόλιζε τὸ μέτωπον αὐτῆς. Τὸ στόμα τῆς, οὗ τὸ κατώτερον χεῖλος ἔκλινε μικρὸν πρὸς τὰ κάτω, ἦν γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν. Ὁ στολισμὸς τῆς μοὶ ἐφάνη ἀρκούντως πρωτότυπος. Ἐφῆρεν ἐσθῆτα χρωδὴ μεθ' ὠραιότατων κροσσῶν. Οἱ πόδες τῆς, πόδες μικρότατοι καὶ ὑποδεδεμένοι διὰ σανδαλίων ἐκ λευκοῦ μεταξίνου ὑφάσματος, ἦσαν ἀξιοθαύμαστοι.

Ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουε τότε μουσικόν τι τεμάχιον καὶ οἱ μικροὶ αὐτῆς πόδες ἔτυπον ἐρρυθμῶς τὸ ἔδαφος. Ὁ Ἀλβέρτος προσεκάλεσε τὴν Μαρίαν. Ἐκείνη ἐδέχθη, ἡγέρθη, τῷ ἐξετόξευσεν ἐν ἐκ τῶν ἀστραπιαίων ἐκείνων βλεμμάτων δι' ὧν αἱ γυναῖκες ἀναλύουσι τὸν ἄνδρα καὶ ἐλάβετο τοῦ βραχίονος αὐτοῦ. Ἐβλεπον ἀμφοτέρους ὀρχουμένους. Ἐκείνη ἦν μᾶλλον ὑψηλή, ἰσχνή πως, πλὴν ὑπὲρ τὸ δέον ἀβρὰ καὶ ἀγαλατωδὴς τὸ σχῆμα. Τὸ κομψὸν καὶ εὐκαμπτον αὐτῆς ἀνάστημα ἐπέκλινεν ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀλβέρτου. Ἐχόρευε μετὰ συστολῆς καὶ ἡδυσταθοῦς ἀφελείας. Διερχομένη πρὸ τῶν κατόπτρων, συνεβουλεύετο ταῦτα, ὡς πρᾶττους ἀπάσαι αἱ γυναῖκες καὶ ἐμεῖς διὰ πιθανῶς, διότι ἠσθάνετο ἐαυτὴν ὠραίαν καὶ εὐτυχῆ.

Ἐπειδὴ ὁ χειμὼν πρὸ μικροῦ ἤρξατο, ὁ Ἀλβέρτος ἠδυνήθη πολλὰκις νὰ συναντήσῃ τὴν κόμησάν δὲ Σεράν. Ἐμαθεν ὅτι δὲν κατάρκει ἐν Βρέστη, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἦν πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῆς Φουγέρης καὶ ὅτι ἤλθε μόνον ἵνα διέλθῃ δύο μῆνας παρὰ τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς. Μόλις παρήλθον δύο ἐβδομάδες καὶ ἡ ἐμπνευσθεῖσα τῷ Ἀλβέρτῳ ὑπὸ τῆς κυρίας δὲ Σεράν συμπάθεια μετεβλήθη εἰς σφοδρὸν ἔρωτα, πλήρη ταραχῆς καὶ ἐπιθυμιῶν. Μετὰ μακροὺς δισταγμούς, ἀπεφάσισε νὰ τῇ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του — ὅ ἐστιν ἔγραψεν αὐτῇ περὶ τούτου. Τῇ ἔλεγεν, ὅτι λέγουσι πάντοτε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει: ὅτι ἦν ἀξιολάτρευτος καὶ ὅτι τὴν ἠγάπα· πλὴν ἔγραψεν αὐτῇ ταῦτα μετὰ τρόπου παθητικοῦ, ἅτε διατελὼν ὑπὸ τὸ κράτος ἀληθοῦς ἔρωτος.

Μετὰ τινος ἡμέρας, ἔλαβεν εἰς ἀπάντησιν τὴν ἐπομένῃ τῆς Μαρίας ἐπιστολήν, ἣν ἀντιγράφω αὐτολεξεῖ, διότι θαυμασιῶς ἀπεικονίζει τὸν ἑξαλλον καὶ φαντασιώδη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς χαρακτῆρα:

«Μία γυνή, κύριε, δύναται πάντοτε ν' ἀποκριθῇ, ἐὰν ἔχῃ καρδίαν. Δὲν θὰ τὸ πράξῃ ὅμως ἐὰν εἶνε ἐρωτότροπος. Ἀγνοῶ ἐὰν ἡ Θεὶα Πρόνοια ἢ ἡ εἰμαρμένη ἔθετο ὑμᾶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου. Ἐγὼ ὅμως τὸ προκαίθηκα ὅτι θέλει προκύψει δυστυχία τι ἢ μεγάλη τις θλίψις. Πρέπει γυνή τις νὰ εἶνε φίλαυτος, ὅπως δεχθῇ τὴν προσφορὰν τῆς ὑμετέρας ἀφοσιώσεως, ἐνῶ γινώσκει ὅτι εἶνε συνηνωμένη ἐτέρῳ, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ ἄτομον τοῦτο εἶνε γυνή, διότι τὰ σφάλματα τῶν μητέρων

ἐπιβαρύνουσι τὰ τέκνα. Ἀφ' οὗτο συνηντήσα ὑμᾶς εἰς τὸν χορὸν, ἀδιαλείπτως ὑμᾶς ἐσκεπτόμην. Διὰ τί; — Εἶμαι μᾶλλον μεγαλειτέρα ὑμῶν. Εἶμαι σχεδὸν τριακοντοῦτις. Σφόδρα ἐταλαιπωρήθην. Φεῦ! Ἐὰν δὲν ἤνοιγον τὴν καρδίαν ὡς πρὸς φίλον, θὰ μ' ἐπιστεύετε; Ἐν τῷ κόσμῳ φαίνομαι ὡς ὑπεραγαπῶσα τὸν χορὸν καὶ τὰς τέρφεις του. Ἡ σεμνοπρέπεια ἀπαιτεῖ ἵνα ἡ γυνὴ οὐδέποτε ἀποκαλύπτῃ τὰς θλίψεις. Σεμνύνομαι, διότι οὐδέποτε μεμψιμοιρῶ. Λίαν ἐμπιστευομαι εἰς τὴν ὑμετέραν τιμὴν, διὸ καὶ ἀποκρίνομαι. Δὲν θὰ ὁμιλήσω ὑμῖν περὶ τῶν καθηκόντων μου. Μόνον θὰ εἶπω ὅτι ἔσομαι φίλη ὑμῶν, ὅτι ἐν τῇ ἀφοσιώσει ταύτῃ πλήρη θέλετε εὐρεῖ εὐνοίαν· ἀλλὰ μόνον φίλη. . .

«Σύγγνωθι, φίλτατέ μοι Ἀλβέρτε, σύγγνωθι ἐὰν σὲ λυπῶ· ἀλλὰ φοβοῦμαι, οὐχὶ μήπως ἀπολεσθῶ χάριν σου, ἀλλὰ μήπως δὲν ἀγαπῶμαι ἀρκούντως. Εἶμαι ἀπαιτητική. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι θὰ παρέλθῃ πλεῖστος χρόνος ἵνα μὲ ἴδῃς καὶ ἀμφιβάλλω ἐν θὰ δυνήθῃς νὰ ὑποφέρῃς. Ἀγνοῶ ἐὰν ὁ καλὸς μου ἀγγελος ἢ ὁ κακὸς μου δαίμων μὲ παρακινή νὰ σοὶ γράψω, νὰ εἶμαι ἀφωσιωμένη εἰς τὸν ἔρωτά σου, ἢ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ εἶπω τοὺς διαλογισμούς μου ἐνὶ φίλῳ: διότι εἶσαι ὁ ἐμός, δὲν ἔχει οὕτω;

«Πόσον ἡ ἡμέρα εἶνε μακρά! Ἐν τούτοις ἔκαμα μικρὰν ἐν τῷ λιμένι ἐκδρομήν. Πλὴν ὅπως αὐτὴ θὰ μοὶ ἐφαίνετο βραχυτέρα ἐὰν ἠδυνάμην νὰ κάμω ταύτην ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός σου. Γινώσκεις ὅτι ἐπεθύμουν νὰ χρησιμοποιήσω τὸν περίπατόν μου χάριν σου. Ἦλπιζον, ὅτι διὰ τῆς εὐγενείας τῶν τρόπων μου θὰ ἔπειθον τὸν ὁδηγόν μου ἵνα μὲ συνοδεύσῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου. Δὲν ἠννόησεν. Εἶτα μοὶ προσφέρονται ὅπως μὲ ὁδηγήσωσιν ἐπὶ τοῦ Βόρδα, ὅπερ οὐδὲν μὲ εὐχαριστεῖ. Δὲν θὰ εἶμαι ἰσχυρὰ εἰμὴ μόνον ἵνα ἐπανέλθω ἐπὶ τοῦ Σκηπιδωτός.

«Φεῦ! φίλτατέ μοι, σοὶ διηγούμαι ἀνοησίας· ἀλλὰ μὴ δὲν βλέπῃς ὅτι μετὰ τὸ πάντων τούτων σοὶ ἀποκρίνομαι ὅτι μυριάκις σὲ ἀγαπῶ; — Θὰ σοὶ αἰτήσω μίαν παράκλησιν καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοὶ τὴν ἀρνήθῃς: νὰ μοὶ γράφῃς, δηλαδὴ. Ὅταν εἶσαι ἐπὶ τοῦ πλοίου, μετὰδιδέ μοι τοὺς διαλογισμούς σου. Μὴ δὲν εἶμαι φίλη σου, ἢ πρεσβύτερά σου ἀδελφὴ; Εἶμαι ἐπεικῆς. Πρὸς σὲ ἰδίως τοῦτο μοὶ φαίνεται εὐχερές.

«Ὡ! ἐάνποτε ἡράσθης πρέπει νὰ γινώσκῃς πόσον ὑποφέρῃ ὁ προσδοκῶν, ὅταν ἡ προσδοκία ἢ ἀναμεμιγμένη μετὰ τινος γλυκύτητος. Σήμερον εὐρίσκωμαι ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ. Εἶμι τεταραγμένη καὶ ἀνήσυχος. Ὅτε μὲν μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ σὲ ἴδω τὸ βραδύτερον κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὅτε δὲ καθίσταμαι ἀπελπισ. Ἡ καρδιά μου εἶναι συντετριμμένη, φοβοῦμαι. — Εἶτα τὸ μέλλον εἶναι φρικῶδες, διότι, ἐὰν ὄντως μὲ ἀγαπᾷς, ὅπως θὰ

ἦσαι δυστυχὴς ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πλέον πλησίον σου. Σὲ ἀγαπῶ παρὰ φόρως καὶ δὲν θέλω νὰ ὑποθέσω ὅτι ὁ ἔρωσ σου εἶναι ἰδιότροπος. — Ἡ ἰδέα μόνον αὕτη μὲ λυπεῖ. Ἀναμφιβόλως ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πλέον πλησίον σου, ἐτέρω νεωτέρω καὶ ὠραιότερα ἴσως ἐμοῦ θὰ σὲ παρκαμυθῇ καὶ ἐγὼ θὰ εὐχαριστοῦμαι. — Σύγγνωθι, ἀλλ' οὐδόλως θὰ ἀποφασίσω νὰ πράξω τοῦτο ἀγογγύστως. Πρὸς τί τὸ βλέμμα σου ἀνεζήτησε τὸ ἐμὸν; Πρὸς τί ἐσκέφθης νὰ μοι γράψῃς; Διότι ἡ εἰμαρμένη ἀπεφασίσει οὕτως. — Ἐστὼ λοιπόν, ἐγὼ ἢ Βρετανή, ἐγὼ ἢ δεισιδαίμων, ὡς εἶναι πᾶσαι τῆς πατρίδος μου αἱ γυναῖκες, ἐγὼ, ἡ ἐξ ἀπαλῶν σχεδὸν ὀνύχων γνωρίσασα τὴν ἡθικὴν ὀδύνην, ἥτις, βραδύτερον, εἶδον μίαν πρὸς μίαν καταπιπτούσας τὰς ὀνειροπολήσεις ρεμβαζούσης κόρης καὶ νεαρῆς γυναικός, λοιπὸν ἐγὼ, κατὰ τὴν πρῶην ταύτην, ἰκέτευσα νοερῶς τὸν Ὑψιστον ἵνα σοὶ ἐμπνεύσῃ ἀληθὴ πρὸς ἐμὲ ἔρωτα, ὅστις πιθανῶς θέλει διαρκέσει ἐπὶ τινὰς μόλις ἐβδομάδας. Οἱμοὶ! φίλτατέ μοι, τίς γινώσκει ἐάν ποτε ἐπανίδωμεν ἀλλήλους; Γράψε μοι, ἐνθάρρυνέ με.

«Εἶνε ἡ ἔκτη τῆς ἐσπέρας, Ἀλβέρτε, καὶ ἀμφιβάλλεις ἴσως περὶ ἐμοῦ. Ἰσως εὐρίσκεσαι μόνος ἐπὶ τοῦ πλοίου σου καὶ τεθλιμμένος. Φοβεῖσαι μὴ σὲ ἀποστρέφομαι, μὴ δὲν σὲ ἀγαπῶ. Ἐταλαιπωρήθην κατὰ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην θανασίμως. Οὐδόλως δύναμαι ν' ἀνθεξω κατὰ τοῦ ἔρωτός σου. Ἡττήθην ἐλθέ' σὲ ἀγαπῶ.»

Ὁ Ἀλβέρτος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καθ' ὁδόν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀπόστασις ἦν ἀρκούντως μεγάλη, ὅπως πορευθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἀνῆλθεν ἐν τάχει τὴν ὁδὸν μέχρι τοῦ προπυργίου δ' Ἀζῶ καὶ ἐκεῖσε, ὑπὸ τὸ φῶς φανοῦ καὶ ὑπὸ λεπτὴν καὶ ψυχρὰν ἄμα βροχὴν, ἣν δὲν ἠσθάνετο, ἠνέφρισε τὸ φύλλον ἐκεῖνο τοῦ χάρτου, τὸ περιέχον τὸ μέλλον του.

Αναγνώσας αὐτὸ ἐγένετο ἡ σύννομος. Εἶτα ὡρὸς καταστάς ἐκ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς συγκινήσεως, τὴν καρδίαν ἔχων πεπιεσμένην, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κεκλιμένην, ἐπέστρεψεν ἀργῶ βήματι ἐν τῇ πόλει.

Μετὰ δύο μῆνας, πεντεκαίδεκα ἀκριβῶς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἔρωτός των, ὁ νεαρὸς ἀνὴρ καὶ ἡ νέα γυνὴ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ κ. δὲ Σεράν ἐλθὼν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Μαρίαν, ὅπως ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς Φουγέρην. Ἀλλ' οὐχ ἦπτον, πρὸ τῆς ἀπελευσεώς του, ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ παρουσιασθῇ τῷ Ἀλβέρτῳ καὶ παρετήρησε τὴν εὐνοίαν, ἣν ἔχειρε παρὰ τῇ κυρίᾳ δὲ Σεράν.

Ἡ παρουσίαις ἔλαβε χώραν εἰς τὸ θέατρον. Ὅτε ὁ Ἀλβέρτος ἐξῆλθε τοῦ θεωρείου, ἠρώτησα αὐτὸν τί ἐσκέπτετο περὶ τοῦ κ. δὲ Σεράν.

— Ὑπῆρξε πρὸς ἐμὲ λίαν ἀξιαγάπητος, μοὶ εἶπεν· ἀλλ' ἀγνοῶ ἕνεκα τίνος μὲ παρετήρει πλειστάκις μετὰ περιεργείας μεταχειλιτέρως ἐκείνης, δι' ἧς παρατηροῦσιν

ἓνα ἀδιάφορον καὶ μεθ' ὅφους σχεδὸν σκαπτικοῦ.

Τὴν δὲ μνην τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῆς Μαρίας εὐδαιμονίαν ἐπηκολούθησε διετής ἀποχωρισμός. Ὁ Ἀλβέρτος ἐστάλη εἰς Σενεγάλην καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ καταλόγου τοῦ πληρώματος βαθμὸς μου μὲ ἠνάγκασε νὰ ἀπέλθω μετ' αὐτοῦ. Οὐδὲν θὰ εἶπω περὶ τῆς παραδόξου ταύτης χώρας, ἐνθα ὁ ἥλιος τῆς διακεκαυμένης ζώνης, φλέγει τὰς ἀμμουὺς τῆς ἐρήμου, ἐνθα ἡ θάλασσα θραύεται ἐν μέσῳ ἀμμοῶδων σκοπέλων, ὅπου ἡ τῶν ποταμῶν πλουσία βλάστησις κρύπτεται πυρετοῦς καὶ κροκοδείλους. Ἡ νύμφη θανασίμως ἐν αὐτῇ.

Κατὰ τὸν πρῶτον τοῦ ἀποχωρισμοῦ τούτου χρόνον, ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Μαρία συνεχῶς ἐπέστελλον ἀλλήλοις. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Μαρίας ἦσαν διὰ τὸν Ἀλβέρτον τεκμήριον ἐναργὲς τῆς προτέρας εὐδαιμονίας καὶ τῶν μελλουσῶν αὐτῶν ἐλπίδων. Περιέμενε ταύτας μετ' ἀγωνιώδους ἀνυπομονησίας καὶ μετ' ὀλίγον κατέστησαν αὐτῷ ἀπαραιτήτοι. Οὐδέποτε ἄλλως τε ἔρωσ γυναικὸς ἐξεφράσθη διὰ τρόπου μᾶλλον ἀφελούς, εὐφυστέρου καὶ παθητικωτέρου. Αὕτη μετὰ μεγίστης ἐλκρινείας τῷ διηγείτο τὸν ἡμερησίον της βίον, τὰς ἀνησυχίας καὶ τοὺς πόθους της.

«Ὅσῳ μακρύνομαι, ἔγραφεν αὐτῷ, τῆς ἐσχάτης εὐτυχούς ἡμῶν ἡμέρας, τόσῳ αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν μᾶλλον καταβεβλημένην. Ὁμοιάζω ναυαγῷ ἀναζητούντι εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸ σῶσον αὐτὸν πλοῖον. Αἰωνίως γράφω τρέμουσα. Τί ἠθελον δώσει διὰ μίαν ὥραν ἐρημίας, καθ' ἣν θὰ μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ σὲ ἀναπολήσω! Ἡ ζωὴ μου εἶναι μακράν. Φεῦ! Διατί νὰ μὴ δύναμαι ἐνώπιον πάντων νὰ κλαίω! Εἶναι σκληρόν. — Θέλεις νὰ λάβῃς ἰδέαν τινὰ τῆς ὑπάρξεώς μου; Ἐστὼ. Σήμερον περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας κατέβην παρὰ τῇ θυγατρὶ μου, ὅπως ἀκούσω τῶν μαθημάτων αὐτῆς. Περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν προγευματίζομεν. Εἶτα ἡ θυγάτηρ μου μελετᾷ ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου. Τότε διατίθημι μίαν στιγμὴν, διότι νομίζουσιν ὅτι εὐρίσκομαι παρ' αὐτῇ. Οὐχί, δὲν εὐρίσκομαι παρ' αὐτῇ! Ἀλλ' ἐν τῷ κοιτῶνί μου, ὅπου εὐτυχὴς οὖσα σοὶ γράφω. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀναγινώσκω ἡ ἐργάζομαι μέχρι τῆς δεκάτης ἐσπερινῆς, εἶτα κατακλίνομαι ὅπως αὐθις τῇ ἐπιούσῃ ἐπαναλάβω τὰ αὐτά.»

Ἀπένεμε τῷ Ἀλβέρτῳ τὰς μᾶλλον λεπτὰς θωπείας, ἃς εἶνε δυνατόν νὰ λάβῃ ἀνὴρ παρὰ γυναικός. Τῷ ἔλεγεν ὅτι τὴν κατέστησεν εὐτυχέστεραν.

«Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς οὖσα οὕτω πεφιλημένη! Εἰς σὲ βεβαίως θὰ χρεωστῇ ἡ θυγάτηρ μου τὰς φροντίδας, τὰς περιποιήσεις, ἃς τῇ ἐπιδαψιλεύω. Ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ μου μὲ ἀνύψωσεν, Ἀλβέρτε, ναί, μὲ ἀνύψωσε. Μοὶ ἀπέδωκε μυρίας θωπείας, ὧν ἡμοῖρουν. Ἐγένετο πρὸς με τοσοῦτον ἀνεξίκακος, τοσοῦτον ἀγχθός! Ἐζήτησας ν' ἀπομακρύνῃς τὰς βάρους ἀπὸ τῆς ὁδοῦ μου. Μήπως δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ ἀγχαπῶν

αἰσθάνεται ἀπειροὺς ὑπερηφάνειαν, ὑπερτάτην ἀγερωχίαν. Αἱ γυναικες ἐν τισὶ περιστάσεσιν εἰσὶν εὐτυχέστεραι ὑμῶν. Καίτοι γινώσκουσιν ὅτι ὅταν ἐρῶσιν ἡ ἀπλουστάτη ὑπόνοια δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀπώλειάν των, οὐδόλως δισταζοῦσι νὰ ἐκτεθῶσιν ἢ νὰ προζενήσωσι τὴν ἐλαχίστην θλίψιν, τὴν μικροτάτην ἐναντιότητα τῷ ἑαυτῶν οἴλῳ.»

Ἡμέραν τινὰ, ὁ Ἀλβέρτος τῇ εἶχε λαλήσει περὶ τῆς εὐτυχίας, ἧς ἠθελον ἀπολαμβάνει, ἐὰν ἔζων ἐν τινὶ τοῦ κόσμου γωνίᾳ, ὅλως ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν ἔρωτά των.

«Ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἀπολαύσω μικρῆς ἡσυχίας, ἔρχομαι νὰ συναμιλῇσω ἐπὶ μίχρον μετὰ σοῦ. Σκέπτομαι ἐὰν ἦνε δυνατόν νὰ κρατήσω τοὺς θησαυρούς μου ἀκινδύνως. Κρίναι πόσον ὑποφέρω, διότι μοὶ συμβαίνει νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀσπασθῶ τὴν εἰκόνα σου καθ' ἐκάστην. Φεῦ! ἡ ἀτυχὴς μου θυγάτηρ δύναται νὰ μὲ ἀγαπᾷ, καθόσον ἕκαμα ὑπὲρ αὐτῆς τὴν μεγαλειτέραν θυσίαν. Ὑπῆρξεν μάλιστα καὶ φίλαυτος, θυσιάσασα σὲ χάριν αὐτῆς. Σύγγνωθι, Ἀλβέρτε. Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἡσυχίαν σου μὴ ἐγκαταλιμπάνουσα σε, θὰ τὸ ἐπραττον. Πλὴν ἡ εὐδαιμονία τότε μόνον εἶνε ὄντως διαρκής, ὅταν δύναται τις νὰ παρουσιάσῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐνώπιον πάντων. Πᾶσα ἔνωσις, ὡς ἡ ἡμετέρα, ὅταν ἐπέρχεται ὁ κόρος, εἶνε κόλασις. Οἱ ἔλεγχοι, τὰ δάκρυα, διαδέχονται ἀλλήλα. Χάνουσι πᾶσαν χρηστότητα. Φεῦ! θὰ εἶπῃς σήμερον ὅτι εἶμαι ἡ κυρία Φρόνησις.

Ἐπεται συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἥτοι πρὸς φράγκα χρυσὰ 3.50 ἕκαστος τόμος, εἰσὺ. ταχυδρομικῶν 3.80:

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ...

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHE, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAGLE, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES FEMMES JUGÉES PAR LE DIABLE, par G. CLAUDIN.

GRIPPE-SOLEIL, par F. DU BOISGOBEY.

HONNÊTE ? par E. ERISH ET N. LAVAL.

GAULOISERIES NOUVELLES, par ARMAND SILVESTRE.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE RACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSSES DE PINTÉAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES NIQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUTH...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIER.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.